

Споменик Билу Клинтону у Приштини мала је гротеска, на трагу кича Лас Вегаса. Млада НАТО држава Албанаца на Косову и Метохији, која је пре који дан прославила трећи рођендан, остала је тек гротеска новог међународног права, што се успоставља по цивилизацијском опусу Лас Вегаса уместо православне Византије или старог Рима.

Седамнаести фебруар 2008. године памтим по сувој, беснежној хладноћи. Смрзавао сам се на ветру по јужним рубовима Приштине. Последња упоришта Срба око тог града (Грачаница, Чаглавица, Преоци...) одају утисак економске несреће, комуналне неуређености и социјалног безнађа пригушеног живим заставама Србије.

С разлогом, лед ми се био накупио око срца, док су ми се на повратку у сећању преплитале питоме фреске из Грачанице, тотем Била Клинтона и неки албански каубој који је на коњу, са естетским урликом на глави који обично називамо америчким шеширом, у магновењу јахао по еуфоричним улицама Приштине.

Верујем да је на трећу годишњицу проглашења албанске независности на територији јужне српске покрајине само спољна температура била унеколико другачија. Јер, у Србији се тренутно мењају само метеоролошке прилике.

Србија је опијена дестилатом безнађа који је паралише. Шта више, безнађе је постало тиха идеологија Србије. Оно је по државу разорније од НАТО пројектила и опасније од три везане светске економске кризе. У делиријуму те хроничне опијености безнађем, јавља се прелест евроатлантских интеграција. Бомбардери попримају обличје анђела, а анђели бомбардера.

Али, пођимо редом.

Еулекс, по Вуку

Никада ми неће бити јасно зашто је министар Вук Јеремић од Савета безбедности, пре неколико дана, тражио оснивање међународног „ад хок“ тела за спровођење истраге о трговини људским органима, које би овај посао требало да обави уместо Еулекса. Да се разумемо, утицајне владе које стоје иза Еулекса и признају независност Косова најмање осам година ћутале су заверенички о вађењу и продаји људских органа. Придржавале су на најнечаснији начин евроатлантску маску на лицу државе Косово.

Споља гледано, захтев министра Јеремића савршено је био логичан. Али, ако Вук Јеремић па и сам Дик Марти с разлогом сумњају у Еулекс, неко председника Бориса Тадића и владу Србије коначно мора да пита зашто су уопште позвали Еулекс на Косово и Метохију, на уштрб УНМИК-а који само што није ишчезао и представља тек симболичан остатак заборављене Резолуције 1244 ОУН?

Никада ми неће бити јасно ни зашто влада Србије ћути о срамотном обустављању истраге о убиству деце у Гораждевцу, а истиче наводно хармоничне односе са ЕУ и НАТО, који су у ствари обуставили ту истрагу?

Брзина финансијске пропасти

Очигледно је да држава Србија већ деценијама нема идеју о властитој будућности, па ни о будућности КиМ. Држава је изложена економском моделу неконтролисаног задуживања, а не штедњи, промоцији морала који је представљен као идеологија слабих, наспрам производњи и патриотизму. О томе неумољиво сведочи цунами српског јавног дуга који се подигао за последње три године, баш некако откако је Приштина прогласила своју независност.

Подсетимо, 2007. године Србија је успела свој јавни дуг да смањи за око 330 милиона евра и сведе га на око девет милијарди евра. Било је то време распродаје великих предузећа и ресурса државе. На кратак рок, новца је било више него довољно, а дугорочно наивно се рачунало на фондове ЕУ.

Укупан јавни дуг био је, барем званично, испод 30% БДП-а и однос јавног дуга према БДП-у у Србији био је повољнији него у државама југоисточне, али и централне Европе. Следеће године још увек су се осећале последице политике распродаје: јавни дуг је смањен на 8,8 милијарди долара, а његово учешће у БДП-у сведено је на 25,9 одсто.

Али, крајем лета 2009. године јавни дуг нагло је скочио на 9,7 милијарди евра. У новембру 2010. године све агенције пренеле су вест да је јавни дуг Србије, закључно са октобром те године, достигао 11,48 милијарди евра. Крајем јануара ове године, јавни дуг скочио је на монструозних 12,13 милијарди евра или скоро 40% БДП-а, а влада уместо програма заустављања пропасти нације најављује само нова задуживања и понавља заклетве у евроатлантску будућност.

Током последње две године Србија се задужује више од пет милиона евра дневно, 202.000 евра на сат, око 3.300 евра у минуто. У исто време, према извештају ММФ-а у Србији је угашено више од 400.000 радних места.

Да за све није крива искључиво економска криза, која је према првим обећањима политичара требало да донесе просперитет уместо пропасти, а онда се волшебно трансформисала у изговор за лоше руковођење земљом, говори пример Хрватске (која је такође презадужена држава). Према извештају Европске комисије о стању економије у земаљама које желе да се придруже ЕУ, у Хрватској је стопа незапослености у трећем кварталу прошле године смањена са 12,4 на 11,5 одсто а просечна децембарска плата износи за Србију недостижних 736 евра.

Нови српски одговор

Финансијски разорена Србија, из помрчине дужничког ропства нације неће моћи да брани ништа, а камоли своје интересе и границе. Србија без реалне економије не може да има стратегију обнове становништва и одбране, чврстину политике и утицај.

Сваке деценије, са више од 150.000 абортуса годишње, Србија статистички губи цело Косово својих нерођених беба. Сасвим је онда логично да таквој, осиромашеној и морално инвалидној Србији остаје да као зомби оћути антицивизацијску обуставу истраге убистава властите деце!

Србији је потребна нова политика, која неће бити спутана идеологијом незнања. Српска национална психа прво треба да се лиши малосрпског комплекса. Треба да се ослободи осећаја нерационалне историјске кривице и уверења да су Албанци плоднији и моћнији народ. Србија за почетак треба да се покаје и сабере своја вишемилионска утробна чедоморства, извршена у установама њеног државног Министарства здравља и да спозна да је све време убијала саму себе о свом трошку.

Када би Србија до неке следеће годишњице албанске независности на КиМ успела да уреди себе и своју економију, уместо што јалово цупка у чистилишту прегрејане ЕУ и избомбардована се кити предстојећом НАТО конференцијом у Београду, постала би занимљив изазов за танку средњу класу која жели, а не може да проклија у натрпаним градовима Косова и Метохије.

Млад Албанац је дивље урбанизован и не живи више на селу. Он нема новца за своју модерну породицу, а већ 11 година га очекује с неба којим сада зује само радиоактивне пчеле и „апачи“. Млади Албанац, као сваки нормалан човек, сања макар мало живота из филмова које гледа када има струје. Када би стварно, а не хипотетички бирао између поштовања вредне уређене државе и здравственог осигурања из „жуте куће“, резултат би могао да буде неочекиван за све северно од Ибра.

Покојни премијер Србије Зоран Ђинђић овако је двадесетак дана уочи смрти говорио о проблему КиМ:

„Најгоре је да Косово буде фактички независно, а да нам га онда као млински камен прикаче за ногу и кажу: ви сте одговорни за њега и док не хармонизујете односе ви не

можете да идете даље“.

Претпостављам да делите мишљење са мном да се ово предвиђање остварује. Да би Србија превазишла такву судбину, потребно је да и званични Београд, за почетак, не буде тек умањена а лоша гротеска на трагу кича Лас Вегаса.

(Глас Русије)